

3. místo

Ema Brnková, tercie Gymnázium Blovice

Cesta ke štěstí

Večer je na sklonku, krásný večer červnový. Od vesnice, nedaleko břehu Bobry ležící, pospíchá děvče přes vřesoviště k nedalekému lesíku. V lese, u širokého dubu, pod nímž vřesu i mechu, jak by schválně nastlal, děvče ustane. Plaše naslouchá na vše strany; neslyší však leč zpěv vznášejícího se nad vřesovištěm skřivánka a štěbetání kosa, který sedě na vrcholu stromu, sám s sebou hovoří bůhví o čem. I sedne děvče do mechu, položí hlavu v dlaň a zamyslí se...

„Tak jak se mám tedy změnit? Dostanu dnes odpověď?“ Sem, právě na tohle místo, chodí dívka každý den a vždy přemýšlí o témže. Nemá rodiče - pouze tetu, která se k ní nechová právě hezky. To ona děvčeti namluvila, že je ošklivá a že by se sebou měla něco dělat. A právě proto děvče pravidelně navštěvuje tento les, přemýšlejíc o tom, jak jen by se mohlo změnit.

Den dnešní je však přece jenom něčím jiný než všechny ostatní. Zprvu je to stejné jako vždy – děvče sedí v mechu a tiše přemítá... Pak ale nečekaně rozčileně vyskočí, dojde až k malému jezírku zasazenému nedaleko onoho dubu, skloní hlavu a z výšky pohlédne na svůj odraz. Chvilí to vypadá, že už je zase v klidu, ale pak zničehonic mrští nejbližším kamenem po své dvojnici ve vodě a roztrpčeně se vrací zpět ke svému místečku v mechu. Tam se ovšem vztek náhle změní v žal. Dívka klesne na zem a usedavě se rozpláče.

Je tak pohroužena do svého trápení, že si ani nevšimne postavy, jež u ní už několik minut trpělivě stojí. Uběhne ještě minuta, než si dívka usuší slzy a vzhledne. Když si všimne oné osoby, vyděšeně sebou trhne. Ale kupodivu neuteče, pouze o pár metrů couvne a rukávem si otře stále ještě vlhký obličej. Děvče si spěšně prohlédne cizincovu tvář a zjišťuje, že je to chlapec, jen o pár let starší než ona sama. Jinoch nakonec prolomí hrobové ticho: „Omlouvám se, nechtěl jsem vás vyděsit, ale už vás tu nějaký čas pozoruji a dnes jsem si všiml, že jste rozrušenější než obvykle. Nechcete se mi svěřit se svým trápením? Mohu vám zkusit pomoci. A kdybych to nedokázal, alespoň se vám trochu uleví, když se svěříte.“ Dívka si ho chvíli vylekaně prohlíží, jako by zvažovala možnosti. Pak začne mluvit, slova se z ní jen sypou.

Vylíčí chlapci vše o svých mrtvých rodičích, tetě, a hlavně o svém vzhledu, se kterým je tolik nespokojená. „Kdybych byla krásnější a lepší člověk... Vždyť já nakonec tetu chápu, když musí žít se mnou, takovou ohavností! Ale jak se mám změnit?“ dokončí svou řeč. Chlapec chvíli mlčí a poté dívku vybídne: „Vyjmenuj tři lidi, které máš na světě nejvíc ráda.“ Děvče se zatváří překvapeně. Zprvė takovou otázku vůbec nečekalo, zadruhé se diví, že jí chlapec najednou začal tykat. Nakonec mu zdráhavě odpoví. „Zcela jistě tam patří moji rodiče, již sice nejsou mezi živými, avšak místo v mém srdci jim patří navždy. A ten třetí? Hmm... Asi bych tam zařadila svou tetu, sice ke mně není zrovna milá, ale já si to zasloužím. Navíc mi poskytuje jídlo a střechu nad hlavou.“

Chlapec se po ní podívá velice přísným pohledem, až se pod ním děvče přikrčí. „A teď mi vysvětli, proč ani jedním z těch lidí, které máš ráda, jsi nebyla ty. Proč jsi tam zařadila rodiče, kteří již nežijí, a tetu, která se k tobě chová tak ohavně?“ Děvče vypadá zmateně, ale mlčí. „Sebeúcta, jen ta dokáže ze světa sprovdit tvoje trápení. Sice tě téměř neznám, ale i z tvého krátkého vyprávění lze uhodnout,

jak moc se podceňuješ. Musíš si uvědomit, že jediný člověk, jenž s tebou bude po celý život, jsi ty sama. Proč bys věřila více někomu jinému? Ty nikdy nevyzradíš žádné své tajemství, jen když si to sama dovolíš. Ty se nikdy nezradíš ani nezraníš. Když si budeš věřit, dokážeš neuvěřitelné věci.“ Pak ji chlapec vezme za ruku a zavede ji k jezeru, u kterého nedávno stála a štkala nad svým odrazem. „Podívej. To jsi ty. Ty jsi jediný člověk na této planetě, kterému můžeš cele důvěřovat. Teď se usměj.“ Dívka ho poslechne a její tvář se trochu rozjasní. „Pamatuj si, že každý člověk je něčím krásný. I ty. Buď silná. Postav se tetě a vezmi svůj osud do vlastních rukou.“ S těmito slovy odešel. Děvče chvíli postojí a pak pomalu odchází z lesa s výrazem převelice zamyšleným...

Ptáte se, jak to s ní dopadlo? Vzala si chlapcova slova k srdci. Několik měsíců poté se konečně dokázala své tetě vzepřít a utéci z jejích spárů. Snažila se najít chlapce, jenž jí tolik pomohl, ale nebylo po něm ani vidu ani slechu. Každý večer se tedy za něj alespoň vroucně k Bohu modlila, děkujíc, že jí pomohl najít cestu ke štěstí.